

lelse om dette Punkt fra den høitagede Minis-
ters Side.

Siemroth: I hvorvel jeg aldeles ikke kan være af samme Mening som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad), at de to her omhandlede Redactioner betyde det Samme, skal jeg dog stemme imod det foreliggende Ændringsforslag og for Loven, saaledes som den foreligger fra 2den Behandling, fordi jeg troer, at det er det Beste, vi under de bestaaende Omstændigheder kunne opnaae. Jeg er ganske overbevist om, at det er og bliver den sælles Finantsminister, som maa vedblive at bestyre alle Finantsanliggender og den hele Finantsforvaltning, saavel den sælles som de særlige, nu, som tilforn, og at det Hele, som vi faae ved den Ordning, hvorpaa Overenskomsten gaaer ud, kun er, at Indenrigsministeren paa en Maade gaaer i Caution for Finantsministeren, at denne vil besørge det Hele paa den Maade, som nu bestemmes. Jeg kan ikke indsee, at der er det allerringeste Mere i Loven, end dette; men jeg troer ogsaa, at det efter Omstændighederne er Alt, hvad vi kunne opnaae, og jeg er den høitærede Indenrigsminister taknemmelig for, at han har villet gjøre saa Meget; thi vi kunde maastee have faaet Mindre. Hvad angaaer Reservecønden, da kan jeg heller ikke see Andet, end at hvis det Ord „Ansvar“ var kommet ind i Loven i Forbindelse med dette Punkt, saaledes som var foreslaaet ved 2den Behandling, saa havde det givet en forandret Betydning, og at det var Mere, end Indenrigsministeren kunde gaae ind paa. Jeg mener ogsaa med Hensyn til dette Reservecønden, at naar der staaer, at det skal være under Bestyrelse af den særlige Minister, og det virkelig kan det, saa kommer det dog til at staae under Finantsministerens Overbestyrelse, fordi vi ikke kunne have to Finantsforvaltninger i det ene og samme Monarchi. (En Stemme: Jo!). Nei, det kunne vi ikke; jeg troer ikke, at det er nogen god Finantsforvaltning, hvor der i eet Rige er flere om det, som da altid kunne modarbejde hverandre. Jeg skal derfor stemme for Loven, som den er, men vil ikke blænde eller

smigre mig selv med, at der er opnaaet noget Stort ved den.

Bable: Det er ikke over det foreliggende Ændringsforslag, jeg skal tillade mig et Par Ord; thi jeg agter at stemme derimod; men jeg vilde blot udtale min Tak til den ærede Minister for, at han dog har bragt os saa vidt frem, som han har gjort, og jeg vil udtale, at jeg stemmer for Lovudkastet, som det her foreligger til 3die Behandling, i det Haab, at det virkelige Gode, som er opnaaet her for den danske Rigsdag, ogsaa maa blive opnaaet for vore Medundersaatter i andre Landsdele. Den ærede Minister har fra en tidligere Tid, haaber jeg, et saadant hjærtligt Sind for den Landsdeel, han har bestyret, at han vil bidrage til Opnaaelsen af et saadant Gode for den, og at han der, hvor han virker, vil sørge for, at en anden Landsdeel, der maastee ligger ham noget fjernere, ogsaa bliver deelagtiggjort i det Gode, som vi ere i Begreb med at faae, haaber jeg ogsaa. Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg endnu engang skal takke den ærede Minister for, hvad der er gjort, og udtale det Haab, at dette Forhold maa bidrage til Landsdelenes gode Forstaaelse og indbyrdes Venkskab.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalgets Mindretal (Oppermann): Begyndelsen af Loven redigeres saaledes:

„Regjeringen bemyndiges til for Finantsaarene 1856—60 at træffe en saadan Ordning med Hensyn til Kongerigets Kassebeholdning, hvorved det under Ansvar af vedkommende særlige Minister iagttages:

a) Kongerigets Kassebeholdning forbliver indstaaende i Monarchiets Kasse, imod . . .“
forkastedes med 56 Stemmer mod 11.

Oppermann: Hvis det kan skee, tager jeg det andet Ændringsforslag tilbage.